

ГОЛЪМАТА РАДОСТЪ

Трепти свѣтло лѣтно утро. Златни слънчеви лъчи кж-
пятъ майката земя и позлатяватъ тучнитѣ български поля
и горди балкани. Свѣтлѣе утринна младостъ и свежестъ и
пълни гърдитѣ съ радостъ и надежди.

Изведнажъ въ сутринната тишина се разнесе топовенъ
гръмъ. Втори!... Трети гръмъ!... Изскача въ мигъ мало
и голѣмо, изскача цѣлиятъ градъ на улицитѣ, по дворове,
градини, площади... Всички броятъ съ трепетъ топовнитѣ
гърмежи.

Радомирци минаватъ презъ двореца

— Двадесетъ и единъ!... — шепнатъ съ затаенъ
дъхъ хиляди уста.

Трепнатъ за мигъ въ очакване сърдцата.

— Двадесетъ и втори! — извикватъ съ възторгъ хи-
ляди и хиляди гърла... И буйни потоци отъ хора заливатъ
улицы, градини, площади. Всички тичатъ, махатъ шапки,
махатъ ръце, викатъ, поздравяватъ се, мнозина се пригръ-
щатъ и се цѣлуватъ...

Гърмятъ топоветѣ!... Звънятъ черковнитѣ камбани.

Свѣтла радостъ грѣе по всички лица, туптятъ радостно
милиони сърдца. Радва се, ликува българскиятъ народъ.
Радва се мало и голѣмо.